

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 116/2019-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. apríla 2019 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného advokátkou JUDr. Ingrid Kovalčukovou, Štúrova 22, Košice, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Košice I č. k. 31 Cbi 7/2017-86 zo 4. decembra 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. februára 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. Ingrid Kovalčukovou, Štúrova 22, Košice,

ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) č. k. 31 Cbi 7/2017-86 zo 4. decembra 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že „rozsudkom Okresného súdu Košice I zo dňa 19.04.2018 sp. zn. 31Cbi/7/2017 vyhovel súd v celom rozsahu žalobe sťažovateľa, ktorou sa domáhal určenia existencie dvoch samostatných pohľadávok, popretých iným konkurzným veriteľom v konkurze vedenom na tom istom súde pod sp. zn. 31 K/63/2016. Zároveň súd priznal úspešnému sťažovateľovi náhradu trov konania vo výške 100%.

V kontexte popísaných okolností vyúčtoval sťažovateľ po skončení základného konania trovy priznané mu vo výške 100%, aplikujúc ust. § 13 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.

Okolnosť, že v konaní sťažovateľ uplatňoval dva samostatné nároky, boli pri vyčíslení trov konania sťažovateľom zohľadnené postupom podľa § 13 ods. vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, keď v zmysle tohto ustanovenia vyhlášky bola zvýšená suma základnej sadzby náhrady odmeny advokáta za úkon právnej služby o 1/3, čím bola základná tarifná odmenu za úkon právnej služby celkovo zvýšená na sumu 90,67 eur. Takto určenú hodnotu úkonu právnej služby následne sťažovateľ uplatnil vo vzťahu k trom úkonom právnej služby, ktoré vyčíslil v rámci trov konania a uplatňoval si ich proti žalovanému.

V priebehu konania doručil súd sťažovateľovi výzvu na písomné vyjadrenie, či súhlasí s rozhodnutím vo veci bez nariadenia pojednávania, v ktorej určil sťažovateľovi lehotu na splnenie tejto povinnosti.

V súlade s pokynom súdu sťažovateľ (povinne zastúpený advokátom) reagoval na doručení výzvu prostredníctvom svojho právneho zástupcu, ktorý úkon písomnej odpovede na výzvu súdu v mene sťažovateľa riadne zrealizoval.

V rámci vyčíslenia trov konania sťažovateľ voči žalovanému neuplatňoval za tento úkon právnej služby náhradu odmeny advokáta, ale uplatnil len režijný paušál, pričom nemožno mať žiadne pochybnosti o tom, že úkon nepochybne vykonaný bol.“.

3. V ústavnej sťažnosti sa ďalej uvádza, že „uznesením zo dňa 29.06.2018 rozhodol súd o výške náhrady trov konania tak, že ich sťažovateľovi priznal len vo výške 230,50 eur, keď súd toto rozhodnutie odôvodnil tým, že zvýšenie základnej sadzby tarifnej odmeny o 1/3 v zmysle ust. § 13 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb je možné aplikovať v prípade, ak dôjde k spojeniu vecí v zmysle ust. § 166 C.s.p. V danom prípade nedošlo súdom k spojeniu vecí, ktoré skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých strán na spoločné konanie, ale súd rozhodoval len o uplatnenom nároku (určenie popretých pohľadávok) a to, či tu právo je alebo nie.

Súd sťažovateľovi tiež nepriznal náhradu režijného paušálu za vyjadrenie k výzve súdu zo dňa 02.06.2017, čo odôvodnil tým, že predmetné vyjadrenie sa týkalo iba procesného postupu a to či žalobca súhlasí s rozhodnutím bez nariadenia pojednávania, teda nesúviselo s uplatňovaním práva.

Proti rozhodnutiu súdu o výške náhrady trov podal sťažovateľ sťažnosť. Nesúhlasil s takým rozhodnutím súdu, ktoré absolútne žiadnym spôsobom nezohľadňovalo skutočnosť, že v konaní boli samostatne uplatňované (a tomu zodpovedajúcim spôsobom aj riadne individuálne argumentované a preukazované) dva úplne odlišné nároky, vo vzťahu ku ktorým bol sťažovateľ (aj v zmysle dvoch samostatných výrokov súdu v jeho rozsudku) v plnej miere úspešný.

Tiež nemohol súhlasiť s odôvodnením rozhodnutia súdu o nepriznaní režijného paušálu viažuceho sa k preukázateľne vykonanému úkonu právnej služby, ktorým sa sťažovateľ prostredníctvom svojho PZ len riadne reagoval na výzvu súdu, pričom kategoricky odmieta také odôvodnenie nepriznania tohto nároku, podľa ktorého tento úkon údajne nesúvisel s uplatňovaním práva, keďže sa týkal len procesného postupu súdu.

Napriek tomu súd sťažnosť zamietol ako nedôvodnú. V odôvodnení uviedol, že sa prikláňa k rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, pretože jeho záver je vecne správny.“.

4. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti zdôrazňuje, že „v prejednávanej veci súd právoplatne vyhovel obom samostatne žalovateľným nárokom, a tiež rozsudkom vo veci samej právoplatne priznal sťažovateľovi náhradu trov konania vo výške 100%, avšak následne reálne priznaná výška trov konania tomuto rozsudku nezodpovedá, porušil týmto podľa nášho názoru Okresný súd Košice 1 nie len základné princípy civilného sporového konania vyjadrené v čl. 2. čl. 3, čl. 11 a čl. 16, ale aj v úvode citované základné ľudské práva a slobody sťažovateľa garantované Ústavou SR a Listinou ako aj Dohovorom.“.

5. Napadnuté uznesenie okresného súdu je podľa sťažovateľa arbitrárne a neodôvodnené, keďže sa v ňom okresný súd nevysporiadal so všetkými námietkami sťažovateľa, ktoré boli uplatnené v sťažnosti proti napadnutému uzneseniu.

6. Na podklade uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie o nej rozhodol nálezom tak, že vysloví porušenie základných práv zaručených čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy, práva podľa čl. 6 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením okresného súdu, napadnuté uznesenie zruší a vec vráti okresnému súdu na ďalšie konanie a sťažovateľovi prizná náhradu trov konania.

II.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Dňa 1. marca 2019 nadobudol účinnosť zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania

začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti, ktorá bola doručená ústavnému súdu 6. februára 2019, postupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona o ústavnom súde.

9. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

10. Ústavný súd môže podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného

práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

12. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta, že pre nedostatky v odôvodnení je napadnuté uznesenie okresného súdu arbitrárne a svojvoľné.

13. Napadnutým uznesením okresný súd sťažnosť sťažovateľa proti rozhodnutiu súdneho úradníka o výške náhrady trov konania zamietol. Vo vzťahu k záverom obsiahnutým v napadnutom uznesení okresného súdu ústavný súd argumentáciu sťažovateľa nevyhodnotil ako spôsobilú spochybniť ich ústavnú udržateľnosť a nezistil, že by napadnuté uznesenie bolo svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou, či nedostatočne odôvodnené, a tým mohlo zakladať dôvod na zásah ústavného súdu v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy.

14. Rozhodovanie o náhrade trov konania je integrálnou súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy môže rozhodnutím, ako aj postupom predchádzajúcim jeho vydaniu, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu (obdobne II. ÚS 56/05). Obsahom práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je *ratione materiae* aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom (Robins c. Spojene kráľovstvo z 23. 9. 1997).

14.1 Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), a preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie

a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

14.2 Vo všeobecnosti platí, že pochybenie pri rozhodovaní o náhrade trov konania spravidla nedosahuje samo osebe takú intenzitu, na základe ktorej možno vysloviť porušenie základných práv a slobôd, akokoľvek sa môže účastníka konania citeľne dotknúť. Ústavný súd pri posudzovaní problematiky trov konania, t. j. problematiky vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi vedľajšej, postupuje nanajvýš zdržanlivo a k zrušeniu napádaného výroku o trovách konania sa uchýli iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu extrémnym spôsobom alebo že bolo zasiahnuté aj iné základné právo (II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 311/2012, IV. ÚS 210/2013, IV. ÚS 192/2014).

15. V relevantných častiach napadnutého uznesenia okresný súd predovšetkým uviedol:

„Po preskúmaní sťažnosti súd zistil, že táto nie je dôvodná a súd sa prikláňa k rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka. V danom prípade nie je namieste sťažnosti vyhovieť, pričom záver vyššieho súdneho úradníka napadnutého uznesenia, je vecne správny z nasledujúcich dôvodov:

Vyšší súdny úradník postupoval správne, keď nepriznal náhradu trov konania zvýšenú o 1/3 základnej sadzby tarifnej odmeny v zmysle ust. § 13 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. Uvedené zvýšenie základnej sadzby tarifnej odmeny je možné aplikovať v prípade, ak dôjde k spojeniu vecí v zmysle ust. § 166 C.s.p.,

tak ako to bolo uvedené v uznesení vydaného vyšším súdnym úradníkom. V danom prípade súd nespojil veci, ktoré skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých strán na spoločné konanie, ale súd rozhodoval len o uplatnenom nároku (určenie popretých pohľadávok) a to, či tu právo je alebo nie. Súd taktiež poukazuje na skutočnosť, že zo súdneho spisu nevyplýva, že došlo k rozhodnutiu o spojení vecí, teda nedošlo k vydaniu uznesenia o spojení vecí.

Rovnako postupoval vyšší súdny úradník správne, keď v prípade úkonu, vyjadrenie zo dňa 02.06.2017 na výzvu súdu podľa uznesenia, režijný paušál nepriznal, nakoľko predmetné vyjadrenie sa týkalo iba procesného postupu a to či žalobca súhlasí s rozhodnutím bez nariadenia pojednávania, teda nesúviselo s uplatňovaním práva. V zmysle § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb si môže advokát od klienta požadovať náhradu výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné sumu vo výške jednej stotiny výpočtového základu za každý úkon právnej služby (režijný paušál). Ako vyplýva z predmetného ustanovenia, predmetný režijný paušál si môže advokát žiadať za každý úkon právnej služby, pričom v predmetnom konaní si advokát za uvedené vyjadrenie nevyúčtoval odmenu ako za právny úkon, ale žiadal priznať len samotný režijný paušál, čo je v rozpore s vyššie uvedeným ustanovením.

Okrem vyššie uvedeného si žalobca žiadal priznať aj trovy konania o sťažnosti. K danému súd uvádza, že takýto úkon smeruje proti rozhodnutiu súdu, ktorý je urobený bez pričinenia protistrany, preto nie je možné priznať predmetné trovy konania.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti s poukazom na citované zákonné ustanovenia, súd má za to, že sťažnosť nie je dôvodná a preto súd sťažnosť žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Košice I č. k. 31Cbi/7/2017-69 zo dňa 29.06.2018 zamietol.“

16. Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými či právnymi omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (m. m. I. ÚS 17/01).

17. Ústavný súd už judikoval, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá a ani nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú podstatný význam pre rozhodnutie o danom opravnom prostriedku, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa v rámci konania o opravnom prostriedku preskúmavalo (napr. IV. ÚS 350/2014, IV. ÚS 4/2013, IV. ÚS 124/2011, II. ÚS 127/07). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia totiž neznamená, že všeobecný súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

18. V kontexte požiadaviek riadneho odôvodnenia rozhodnutia všeobecného súdu ako súčasti práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd zdôrazňuje, že ani judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby v odôvodnení rozhodnutia bola daná odpoveď na každý argument strany. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie kľúčový, vyžaduje sa osobitná odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija proti Španielsku, rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva z 9. 12. 1994, § 29; Hiro Balani proti Španielsku, rozhodnutie z 9. 12. 1994; Georgiadis proti Grécku, rozhodnutie z 29. 5. 1997; Higgins proti Francúzsku, rozhodnutie z 19. 2. 1998).

19. V kontexte už uvedeného ústavný súd ďalej poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej posudzuje spravodlivosť procesu ako celku (napr. m. m. II. ÚS 307/06), preto k vyhovaniu sťažnosti dochádza zásadne iba v prípadoch, ak dospeje k názoru, že namietané a relevantné procesné pochybenia zo strany príslušného orgánu verejnej moci umožňujú prijatie záveru, že proces ako celok bol nespravodlivý a vzhľadom na to aj jeho výsledok môže vyznievať ako nespravodlivý. Ústavný súd preto nepristupuje k vyhovaniu sťažnosti v prípadoch, keď zo strany orgánov verejnej moci síce k určitému pochybeniu došlo, avšak jeho intenzita a existujúca príčinná súvislosť medzi namietaným porušením ústavou garantovaného práva a jeho dôsledkami na spravodlivosť procesu ako celku nemala podstatný dosah (m. m. IV. ÚS 320/2011). V tejto súvislosti ústavný súd zdôrazňuje, že nie každé porušenie zákona zo strany orgánu verejnej moci má automaticky za následok porušenie ústavou garantovaného základného práva, v danom

prípade predovšetkým základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. IV. ÚS 104/2012, I. ÚS 9/2013, IV. ÚS 629/2012, II. ÚS 372/2012, II. ÚS 373/2012).

20. Ústavný súd konštatuje, že okresný súd sa vo svojom rozhodnutí zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal s námietkami sťažovateľa uvedenými v sťažnosti proti rozhodnutiu súdneho úradníka o výške náhrady trov konania. Okresný súd sa s argumentáciou sťažovateľa nestotožnil, a preto jeho sťažnosť zamietol. Postup okresného súdu, ktorý vyústil do vydania napadnutého uznesenia, nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za taký, ktorým by došlo k popretiu podstaty, zmyslu alebo účelu vo veci sťažovateľa použitých procesno-právnych noriem. Vzhľadom na uvedené ani napadnuté uznesenie okresného súdu nemožno považovať za neodôvodnené či arbitrárne.

21. S prihliadnutím na uvedené skutočnosti ústavný súd ústavnú sťažnosť, ktorou sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

22. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti pre namietané porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, odmietnutie ďalšej časti sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením okresného súdu, je nevyhnutným dôsledkom vyplývajúcim zo vzájomnej previazanosti ním použitej argumentácie. Aj v tejto časti je preto jeho sťažnosť zjavne neopodstatnená v súlade s § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

23. Nad rámec uvedeného ústavný súd uvádza, že v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 358/08, IV. ÚS 33/2010, IV. ÚS 431/2012, IV. ÚS 72/2013) vyhodnotil predmet súdneho konania v tejto konkrétnej veci (rozhodovanie o náhrade trov konania) tak, že ide o vec nižšej významnosti (o tzv. bagateľnú vec). Vychádzal z toho, že ak Civilný súdny poriadok vylučuje u bagateľných vecí prieskum rozhodnutí vydaných druhostupňovými súdmi v mimoriadnom opravnom konaní (podanie dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku v prípade bagateľných vecí je v zmysle § 422 ods. 1 Civilného sporového poriadku neprípustné), bolo by proti logike pripustiť, aby ich prieskum bol automaticky posunutý do roviny ústavného súdnictva. Opodstatnenosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v takejto veci prichádza do úvahy iba v prípadoch extrémneho vybočenia zo štandardov, ktoré sú pre postupy zisťovania skutkového základu sporu a pre jeho právne posúdenie esenciálne. Táto skutočnosť totiž už sama osebe zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenej.

24. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi uplatnenými v ústavnej sťažnosti (zrušenie napadnutého uznesenia okresného súdu a vrátenie veci na ďalšie konanie, priznanie náhrady trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. apríla 2019